Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

21. juli 2016*

»Appel — EU-varemærker — ansøgning om EU-ordmærket English pink — indsigelse fra indehaveren af ordmærket PINK LADY og figurmærker, der indeholder ordbestanddelene »Pink Lady« — forkastelse af indsigelsen — afgørelse fra en EU-varemærkedomstol — omgørelse — retskraft«

I sag C-226/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 18. maj 2015,

Apple and Pear Australia Ltd, Victoria (Australien)

Star Fruits Diffusion, Caderousse (Frankrig), ved avocat T. de Haan og advocaat P. Péters,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved J. Crespo Carrillo, som befuldmægtiget,

sagsøgt i første instans,

Carolus C. BVBA, Nieuwerkerken (Belgien),

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne C. Lycourgos (refererende dommer), E. Juhász og C. Vajda,

generaladvokat: M. Bobek

justitssekretær: fuldmægtig V. Giacobbo-Peyronnel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. februar 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 13. april 2016,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Apple and Pear Australia Ltd og Star Fruits Diffusion nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret af 25. marts 2015, Apple and Pear Australia og Star Fruits Diffusion mod KHIM – Carolus C. (English pink) (T-378/13, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:186), for så vidt som Retten ved denne dom frifandt Harmoniseringskontoret i det søgsmål, som de havde anlagt med principal påstand om omgørelse af afgørelse truffet den 29. maj 2013 af Fjerde Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) vedrørende en indsigelsessag mellem disse og Carolus C. BVBA (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 16. og 17. betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1) har følgende ordlyd:

»(16) Det er afgørende, at retsafgørelser vedrørende gyldigheden om krænkelse af EU-varemærker har retskraft inden for hele Unionens område, da dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå indbyrdes modstridende afgørelser fra domstolene og kontoret og krænkelse af EU-varemærkets enhedskarakter. Det er bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område [EFT 2001, L 12, s. 1], der bør finde anvendelse på alle søgsmål vedrørende EU-varemærker, medmindre denne forordning fraviger de deri angivne regler.

(17) Det bør undgås, at der afsiges indbyrdes modstridende domme i søgsmål, hvori de samme parter er involveret, og som er anlagt vedrørende de samme forhold, om krænkelse af et EU-varemærke og parallelle nationale varemærker. [...]«

3 I overensstemmelse med artikel 6 i forordning nr. 207/2009 erhverves et EU-varemærke ved registrering.

4 Denne forordnings artikel 8, stk. 1, litra b), og stk. 5, bestemmer følgende:

»1. Hvis indehaveren af et ældre varemærke rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering,

[…]

b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed inden for det område, hvor det ældre varemærke er beskyttet, er risiko for forveksling, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse med det ældre varemærke.

[…]

5. Hvis indehaveren af et ældre varemærke efter stk. 2 rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, ligeledes udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når der, hvis det drejer sig om et ældre EU-varemærke, er tale om et i Unionen velkendt varemærke, og der, hvis det drejer sig om et ældre nationalt varemærke, er tale om

et i den pågældende medlemsstat velkendt varemærke, og brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.«

5 Den nævnte forordnings artikel 9, stk. 1, litra b) og c), bestemmer følgende:

»Et EU-varemærke giver indehaveren en eneret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af:

[…]

b) et tegn, der er identisk med eller ligner EU-varemærket, når de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af EU-varemærket, er af samme eller lignende art som dem, der er dækket af det pågældende tegn, og der som følge heraf er risiko for forveksling i offentlighedens bevidsthed; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket

c) et tegn, der er identisk med eller ligner EU-varemærket, for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke EU-varemærket er registreret, når EU-varemærket er velkendt inden for Unionen, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af EU-varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.«

6 I overensstemmelse med artikel 41, stk. 1, indledningen, i forordning nr. 207/2009 kan der i indtil tre måneder efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen, under henvisning til at varemærket bør udelukkes fra registrering i henhold til denne forordnings artikel 8, rejses indsigelse mod varemærkets registrering.

7 Artikel 42, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 bestemmer følgende:

»Fremgår det af behandlingen af indsigelsen, at varemærket er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser. I modsat fald forkastes indsigelsen.«

8 I overensstemmelse med denne forordnings artikel 56, stk. 3, »[afvises] [b]egæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed [...], såfremt en ret i en af medlemsstaterne har truffet afgørelse i en sag vedrørende det samme spørgsmål [O.a.: i den franske version af forordningens artikel 56, stk. 3, anvendes de to udtryk »objet« og »cause«, dvs. »sagsgenstanden« og »grundlaget«] mellem de samme parter, og denne afgørelse har fået retskraft.«

9 Ifølge ordlyden af den nævnte forordnings artikel 65, stk. 3, »[har] Domstolen kompetence til at ophæve eller omgøre den indklagede afgørelse«.

10 Samme forordnings artikel 95, stk. 1, bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne udpeger på deres områder det mindst mulige antal nationale retter i første og anden instans, i det følgende benævnt »EU-varemærkedomstole«, som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning.«

11 Artikel 96 i forordning nr. 207/2009 fastsætter følgende:

»EU-varemærkedomstolene har enekompetence til at afgøre:

a) alle søgsmål vedrørende krænkelse af et EU-varemærke og – hvis national ret giver mulighed herfor – søgsmål vedrørende trussel om krænkelse af et EU-varemærke

[…]

c) alle søgsmål i anledning af de i artikel 9, stk. 3, andet punktum, omhandlede handlinger

d) modkrav med påstand om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed som omhandlet i artikel 100.«

12 Denne forordnings artikel 100, stk. 1, 2, 6 og 7, bestemmer følgende:

»1. Modkrav med påstand om varemærkets fortabelse eller ugyldighed kan kun fremsættes på grundlag af de i denne forordning fastsatte fortabelses- eller ugyldighedsgrunde.

2. En EU-varemærkedomstol afviser et modkrav om fortabelse eller ugyldighed, såfremt kontoret allerede har truffet endelig afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter.

[…]

6. Såfremt en EU-varemærkedomstol har truffet en endelig afgørelse om et modkrav med påstand om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, fremsendes en genpart af afgørelsen til kontoret. Enhver kan anmode om oplysninger herom. Kontoret indfører en henvisning til afgørelsen i EU-varemærkeregistret på de vilkår, der er fastsat i gennemførelsesforordningen.

7. Den EU-varemærkedomstol, som skal afgøre et modkrav om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, kan på begæring af indehaveren af EU-varemærket og efter at have hørt de øvrige parter udsætte sagens behandling og opfordre sagsøgte til inden for en af domstolen fastsat frist at indgive begæring til kontoret om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed. Indgives begæringen ikke inden for den fastsatte frist, optages sagen til fortsat behandling; modkravet anses for frafaldet. Bestemmelserne i artikel 104, stk. 3, finder anvendelse.«

13 Den nævnte forordnings artikel 109, stk. 2 og 3, fastsætter følgende:

»2. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et EU-varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et nationalt varemærke, som er identisk med EU-varemærket, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.

3. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et nationalt varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et EU-varemærke, som er identisk med det nationale varemærke, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.«

Sagens baggrund

14 Den 13. oktober 2009 indgav Carolus C. en ansøgning om registrering af et EU-varemærke til EUIPO i henhold til forordning nr. 207/2009. Det varemærke, der blev ansøgt registreret, var ordtegnet »English pink«.

15 De varer, som registreringsansøgningen vedrørte, henhører under klasse 31 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret (herefter »Nicearrangementet«), og svarer bl.a. til friske frugter og grøntsager.

16 Den 20. april 2010 rejste appellanterne indsigelse i henhold til artikel 41 i forordning nr. 207/2009 mod registreringen af det omhandlede varemærke for de samme varer.

17 Indsigelsen var støttet på følgende ældre varemærker:

— EU-ordmærket PINK LADY, registreret den 27. februar 2003 under nr. 2042679, der omfatter varer i Nicearrangementets klasse 31, og som svarer til følgende beskrivelse: »landbrugs- og havebrugsprodukter, herunder frugt, korn, planter og træer, især æbler og æbletræer«

— EU-figurmærke nr. 4186169, registreret den 15. december 2005, som er gengivet nedenfor, der omfatter bl.a. varer i Nicearrangementets klasse 31, og som svarer til følgende beskrivelse: »frisk frugt; æbler; frugttræer; æbletræer«:

— EU-figurmærke nr. 6335591, registreret den 30. juli 2008, som er gengivet nedenfor, der omfatter varer i Nicearrangementets klasse 31, og som svarer til følgende beskrivelse: »landbrugs- og havebrugsprodukter; herunder frugt, korn, planter og træer; især æbler og æbletræer«:

18 Til støtte for indsigelsen blev anført de grunde, der er nævnt i artikel 8, stk. 1, litra b), og stk. 5, i forordning nr. 207/2009.

19 Ved afgørelse af 27. maj 2011 forkastede indsigelsesafdelingen ved EUIPO indsigelsen.

20 Den 7. juni 2011 indgav appellanterne i medfør af artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009 en klage over den nævnte afgørelse til EUIPO.

21 Ved dom af 28. juni 2012 i en sag om varemærkekrænkelse, som appellanterne havde anlagt på grundlag af ældre EU-ord- og -figurmærker og Benelux-varemærke nr. 559177, annullerede Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgien) som EU-varemærkedomstol Benelux-varemærket ENGLISH PINK og forbød Carolus C. at bruge dette tegn i Unionen. Ved skrivelse af 4. juli 2012 fremsendte appellanterne den nævnte dom til EUIPO. Ved skrivelse af 29. august 2012 informerede appellanterne kontoret om, at Carolus C. havde givet afkald på anke af dommen, og at denne således var blevet endelig.

22 Ved den omtvistede afgørelse afslog Fjerde Appelkammer ved EUIPO appellanternes klage over afgørelsen vedtaget af indsigelsesafdelingen ved EUIPO. Fjerde Appelkammer ved EUIPO anførte bl.a., at der ikke var lighed mellem de omtvistede varemærker på det visuelle, begrebsmæssige og fonetiske plan, og konkluderede, at der ikke var risiko for forveksling.

23 Det fremhævede endvidere, at indsigelsesafdelingen ved EUIPO havde resumeret indholdet af de talrige beviser, som appellanterne havde fremlagt, korrekt, og at den behørigt havde begrundet sin konklusion om, at alle disse beviser var utilstrækkelige og ikke overbevisende.

Sagen for Retten og den appellerede dom

24 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. juli 2013 anlagde Apple and Pear Australia og Star fruits Diffusion sag med principal påstand om, at den omtvistede afgørelse blev omgjort, og subsidiær påstand om, at denne afgørelse blev annulleret.

25 Til støtte for søgsmålet fremførte de syv anbringender. Det første anbringende, der vedrørte en tilsidesættelse af artikel 75 i forordning nr. 207/2009, var støttet på en manglende begrundelse af den omtvistede afgørelse hvad angår de konsekvenser, der skal drages af dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012. Det andet anbringende vedrørte en tilsidesættelse af princippet om retskraft. Inden for rammerne af det tredje anbringende gjorde appellanterne gældende, at der var sket en tilsidesættelse af de generelle principper retssikkerhedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det fjerde anbringende var støttet på en tilsidesættelse af artikel 76 i forordning nr. 207/2009. Det femte og det sjette anbringende vedrørte en tilsidesættelse af henholdsvis artikel 8, stk. 1, litra b), og af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009. Det syvende anbringende var støttet på en tilsidesættelse af samme forordnings artikel 75, idet Fjerde Appelkammeret ved EUIPO havde støttet den omtvistede afgørelse på grunde, som parterne ikke havde kunnet tage stilling til.

26 Ved den appellerede dom annullerede Retten den omtvistede afgørelse, fordi afgørelsen ikke havde taget hensyn til dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 og ikke havde vurderet de mulige indvirkninger, som denne dom kunne have på indsigelsessagens udfald. I øvrigt frifandt Retten EUIPO i det søgsmål, som Apple and Pear Australia og Star fruits Diffusion havde anlagt. Hvad angik appellanternes påstand om omgørelse af den omtvistede afgørelse fandt Retten i det væsentlige i den appellerede doms præmis 68, 70 og 71, at appellanterne intet grundlag havde for at påberåbe sig den retskraft, der var knyttet til dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012, og at Retten, eftersom Fjerde Appelkammer ved EUIPO havde undladt at tage hensyn til den nævnte dom og at vurdere den eventuelle betydning af denne for løsningen af tvisten, ikke var i stand til at fastlægge den afgørelse, som dette appelkammer var forpligtet til at træffe, og således ikke kunne udøve sin omgørelsesbeføjelse.

Parternes påstande

27 I appelskriftet har Apple and Pear Australia og Star Fruits Diffusion nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves for så vidt som deres søgsmål med principal påstand om omgørelse af den omtvistede afgørelse ikke blev taget til følge.

— Den omtvistede afgørelse omgøres således, at det fastslås, at den klage, som appellanterne har indbragt for Fjerde Appelkammer ved EUIPO, har grundlag, og at appellanternes indsigelse over for registreringen af EU-varemærket English pink følgelig tages til følge.

— EUIPO tilpligtes at betale alle appellanternes omkostninger, både i forbindelse med appelsagen og i forbindelse med sagen i første instans.

28 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Apple and Pear Australia og Star Fruits Diffusion tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

29 Til støtte for appellen har Apple and Pear Australia og Star Fruits Diffusion fremført tre anbringender. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om retskraft. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af de generelle principper retssikkerhedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 65, stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

Formaliteten

30 EUIPO er af den opfattelse, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, medmindre dommen af 28. juni 2012 fra Tribunal de commerce de Bruxelles, der handler som EU-varemærkedomstol, som appellanterne har gjort gældende, har retskraft og således er bindende både for Fjerde Appelkammer ved EUIPO og for Retten.

31 Det skal i denne henseende konstateres, at den formalitetsindsigelse, som EUIPO har rejst, henhører under den materielle prøvelse af appelanbringenderne. Spørgsmålet om, hvorvidt dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 faktisk har retskraft og således er bindende for Fjerde Appelkammer ved EUIPO, er nemlig genstand for den materielle undersøgelse af appellen.

32 Den formalitetsindsigelse, som EUIPO har rejst, må derfor forkastes.

Om realiteten

Det første og andet anbringende

– Parternes argumenter

33 Med det det første og det andet anbringende, der skal behandles samlet på grund af deres sammenhæng, har appellanterne gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at anføre, at den endelige dom fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 ikke var tilstrækkelig til at fastlægge den afgørelse, som Fjerde Appelkammer ved EUIPO var forpligtet til at træffe.

34 Med det første anbringende er appellanterne af den opfattelse, at Retten – ved i den appellerede doms præmis 64 at udtale, at retskraften hverken binder appelkammeret ved EUIPO eller Unionens retsinstanser inden for rammerne af deres legalitetskontrol og af deres omgørelsesbeføjelse i henhold til artikel 65, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 – uden gyldig berettigelse har undladt at iagttage det generelle princip om retskraft. Med det andet anbringende har de tilføjet, at Retten derved har tilsidesat de generelle principper retssikkerhedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

35 Med det første argument for det første anbringende har appellanterne anført, at det er fejlagtigt og ufuldstændigt at lægge til grund, som Retten har gjort det i den appellerede doms præmis 59 og 63, at lovligheden af afgørelserne fra EUIPO's appelkammer skal bedømmes udelukkende på grundlag af forordning nr. 207/2009, som fortolket af Unionens retsinstanser. EUIPO er nemlig ikke fritaget for at overholde de generelle EU-retlige principper, som princippet om retskraft indgår blandt.

36 Appellanterne har med det andet argument for det første anbringende gjort gældende, at en retslig afgørelse, såsom den fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012, i modsætning til en administrativ afgørelse, der er truffet inden for rammerne af en indsigelsessag, har retskraft. I denne henseende er det kun en endelig afgørelse fra EUIPO vedrørende ugyldighed eller fortabelse af et varemærke, som allerede er blevet registreret, der har retskraft, og som binder EU-varemærkedomstolene.

37 Med det tredje argument for dette første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Tribunal de commerce de Bruxelles i medfør af forordning nr. 207/2009 har truffet afgørelse inden for rammerne af det selvstændige EU-varemærkesystem, som denne ret udgør en del af. Denne ret, der handler i medfør af artikel 95 i forordning nr. 207/2009, konstaterede, at der forelå en risiko for forveksling og krænkelse af appellanternes renommerede varemærker i medfør af denne forordning alene. Forbuddet mod brugen af ordtegnet »English pink« blev således erklæret for hele Unionens område for at beskytte appellanternes rettigheder, der følger af EU-retten.

38 Appellanterne har gjort gældende, at i modsætning til den situation, der gav anledning til dom Emram mod KHIM – Guccio Gucci (G) (T-187/10, EU:T:2011:202), er parterne i sagen for Tribunal de commerce de Bruxelles og for EUIPO de samme, de handler i samme egenskab, og de støtter sig på de samme rettigheder alene i henhold forordning nr. 207/2009 for så vidt angår det samme omtvistede ordtegn.

39 Med det fjerde argument for det første anbringende har appellanterne anført, at 17. betragtning til og artikel 109, stk. 2 og 3, i denne forordning bekræfter, at uafhængigheden af det selvstændige EU-varemærkesystem skal vige for det generelle princip om retskraft.

40 Med det femte argument for det nævnte anbringende har appellanterne i modsætning til det, som Retten udtalte i den appellerede doms præmis 60 og 63, gjort gældende, at fraværet af særlige bestemmelser i forordning nr. 207/2009, der angiver, at EUIPO inden for rammerne af en indsigelsessag vil være bundet af en afgørelse fra en EU-varemærkedomstol, ikke kan begrunde et afslag på at anvende princippet om retskraft.

41 Appellanterne er i denne henseende af den opfattelse, at Rettens nægtelse af at omgøre den omtvistede afgørelse er så meget desto mindre begrundet, som hele den generelle opbygning af målene og formålet med forordning nr. 207/2009 påbyder, at EU-varemærkedomstolenes endelige afgørelser, herunder navnlig dem, der er truffet »mellem de samme parter«, ikke drages i tvivl af EUIPO og vice versa.

42 Med det sjette argument for det første anbringende har appellanterne fremhævet, at det retslige forbud, som Tribunal de commerce de Bruxelles udstedte, vedrører brugen af ordtegnet »English pink« i hele Unionen. Retten begik i denne henseende en retlig fejl ved, navnlig i den appellerede doms præmis 63 og 65, at antage, at den retslige procedure om varemærkekrænkelse kun vedrørte et nationalt varemærke eller kun havde annullationen af Benelux-varemærket ENGLISH PINK og forbuddet mod at gøre brug af dette varemærke til sagsgenstand.

43 Appellanterne har med det syvende argument for dette anbringende gjort gældende, at i modsætning til det, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 65-68, er grundlaget og sagsgenstanden for søgsmålet om varemærkekrænkelse, der er blevet behandlet af Tribunal de commerce de Bruxelles, og

grundlaget og sagsgenstanden for den verserende sag om varemærkekrænkelse i form af en indsigelsesprocedure for EUIPO, identiske. Retten har således med urette nægtet at anvende princippet om retskraft, som afspejlet i forordning nr. 207/2009 og forordning nr. 44/2001.

44 Hvad angår disse to søgsmåls grundlag, som vedrører den retsregel, der er blevet påberåbt som grundlag for påstanden, er appellanterne nemlig af den opfattelse, at denne regel ikke varierer efter nummereringen af de påberåbte artikler eller paragraffer. I denne henseende er det eneste, der tæller, det retlige grundlag, dvs. det anvendelige retlige begreb. I det foreliggende tilfælde er »risikoen for forveksling« og »krænkelsen af et renommeret EU-varemærke« som omhandlet i forordning nr. 207/2009 blevet påberåbt både for Tribunal de commerce de Bruxelles og for EUIPO. Der er tale om to enkelte begreber, der går igen flere gange i denne forordning, uafhængigt af nummereringen af den nævnte forordnings forskellige artikler.

45 Hvad angår sagsgenstanden, som er målet med påstanden, er appellanterne af den opfattelse, at denne ikke kan være afgrænset til en påstands formelle identitet. Påstanden for EUIPO og påstanden for Tribunal de commerce de Bruxelles tilsigtede, at de krænkelser, som ordtegnet »English pink« forårsager på appellanternes enerettigheder til deres ældre EU-varemærker, blev anerkendt i medfør af forordning nr. 207/2009. Sagsgenstanden for de to påstande er således den samme, nemlig at fastlægge Carolus C.'s ansvar for krænkelsen af appellanternes rettigheder. I denne henseende ændrer det forhold, at myndighederne sanktionerer denne samme sagsgenstand forskelligt, nemlig ved dels et forbud mod brugen af ordtegnet »English pink« som Benelux-varemærke, dels et afslag på registrering af ordtegnet »English pink« som EU-varemærke, på ingen måde selve sagsgenstanden.

46 EUIPO er af den opfattelse, at det første og det andet anbringende må forkastes som ugrundede.

– Domstolens bemærkninger

47 Med det første og det andet anbringende har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 har fået retskraft, og at denne dom følgelig binder Fjerde Appelkammer ved EUIPO, som efterprøvede deres anmodning om indsigelse over for registreringen af ordtegnet »English pink« som EU-varemærke.

48 Det skal indledningsvis bemærkes, således som generaladvokaten anførte i punkt 51 i forslaget til afgørelse, at der ikke er nogen bestemmelse i forordning nr. 207/2009, der omhandler den processuelle situation i den foreliggende sag, nemlig samspillet mellem på den ene side en krænkelsessag for en EU-varemærkedomstol vedrørende et ældre EU-varemærke og et nationalt varemærke og på den anden side en sag om indsigelse over for registreringen, som er indbragt for EUIPO, der støttes på det samme ældre EU-varemærke og det samme tegn som det nationale varemærke, for hvilket der er ansøgt om registrering på EU-niveau. Det bemærkes særligt, således som Retten anførte i den appellerede doms præmis 60, at forordning nr. 207/2009 ikke indeholder nogen bestemmelse, hvorefter EUIPO's instanser vil være bundet af en EU-varemærkedomstols afgørelse, der er blevet vedtaget inden for rammerne af et søgsmål om varemærkekrænkelse, selv hvis den er blevet endelig, i forbindelse med udøvelsen af deres kompetencer på området for registrering af EU-varemærker, og navnlig når disse efterprøver en indsigelse mod registrering af et varemærke.

49 På denne baggrund følger det navnlig af 16. og 17. betragtning til den nævnte forordning, at EU-lovgiver har tilvejebragt mekanismer, der tilsigter at sikre den ensartede beskyttelse af EU-varemærket på hele Unionens område og således bekræfter EU-varemærkets enhedskarakter. Som Retten har anført i den appellerede doms præmis 58, har EU-lovgiver i denne sammenhæng skabt EU-varemærkedomstolene, der har kompetence til at udstede forbud mod krænkelse eller risiko for krænkelse af et EU-varemærke, der udstrækker sig til hele Unionens område.

50 Det følger til gengæld af forordning nr. 207/2009 og navnlig af dennes afsnit IV vedrørende registreringsproceduren for et EU-varemærke, at EUIPO har enekompetence på området for registrering af og indsigelse over for denne registrering af et sådant varemærke. Retten har med rette i den appellerede doms præmis 63 anført, at EUIPO er den eneste instans, der af EU-lovgiver har fået beføjelse til at efterprøve registreringsansøgninger og følgelig til at godkende eller afslå registrering af et EU-varemærke. Fraværet af bestemmelser, der fastsætter, at EUIPO's instanser, når de udøver deres beføjelser vedrørende registreringen af et EU-varemærke eller indsigelsen over for denne registrering, vil være bundet af en endelig afgørelse fra en EU-varemærkedomstol, er således konsekvensen af den eksklusive natur af EUIPO's kompetence på dette område.

51 Der skal desuden henvises til den betydning, som princippet om retskraft har både i Unionens retsorden og i de nationale retsordener. Såvel hensynet til at sikre en stabil retstilstand og stabile retlige relationer som retsplejehensyn gør det nemlig påkrævet, at retsafgørelser, der er blevet endelige, efter at de hjemlede appelmuligheder er udnyttet, eller efter at appelfristerne er udløbet, ikke længere kan anfægtes (dom af 10.7.2014, Impresa Pizzarotti, C-213/13, EU:C:2014:2067, præmis 58, og af 6.10.2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, præmis 28).

52 I denne henseende skal det bemærkes, at selv om forordning nr. 207/2009 ikke udtrykkeligt definerer begrebet »retskraft«, følger det navnlig af denne forordnings artikel 56, stk. 3, og artikel 100, stk. 2, at den, for at afgørelser fra en ret i en medlemsstat eller fra EUIPO, der er blevet endelige, får retskraft og således kan binde en sådan ret eller EUIPO, kræver, at parallelle sager for disse omfatter de samme parter, den samme sagsgenstand og det samme grundlag.

53 Eftersom det er ubestridt, at sagerne for Tribunal de commerce de Bruxelles og for Fjerde Appelkammer ved EUIPO implicerer de samme parter, skal det følgelig undersøges, om disse sager havde den samme sagsgenstand.

54 I det foreliggende tilfælde er de respektive sagsgenstande, dvs. kravene, i de sager, der er blevet efterprøvet af Tribunal de commerce de Bruxelles og af EUIPO, ikke identiske. Sagen om varemærkekrænkelse for denne ret havde nemlig annullationen af Benelux-varemærket ENGLISH PINK og forbuddet mod at gøre brug af dette tegn på Unionens område som sagsgenstand, mens sagen for EUIPO havde indsigelsen over for registreringen af EU-varemærket ENGLISH PINK som sagsgenstand.

55 Appellanterne har i denne henseende gjort gældende, at de pågældende sager kan have den samme sagsgenstand, selv om der er tale om påstande, der formelt set er forskellige. Påstanden for EUIPO og påstanden for Tribunal de commerce de Bruxelles tilsigtede, at de krænkelser, som Carolus C.'s ordtegn »English pink« forårsager på appellanternes enerettigheder til deres ældre EU-varemærker, blev anerkendt i medfør af forordning nr. 207/2009. Sagsgenstanden for disse to påstande var således den samme, nemlig at fastlægge Carolus C.'s ansvar for krænkelsen af appellanternes rettigheder.

56 En sådan hævdelse kan ikke tiltrædes. Hvad for det første angår registreringen af et varemærke som EU-varemærke skal det nemlig bemærkes, at denne registrering, således som det følger af artikel 6 i forordning nr. 207/2009, tilsigter, at der erhverves et sådant EU-varemærke. Indsigelsen over for en sådan registrering har således til formål at forhindre, at ansøgeren om den nævnte registrering kan erhverve det omhandlede varemærke. Det bemærkes i denne henseende i overensstemmelse med denne forordnings artikel 42, stk. 5, at efter behandlingen af indsigelsen mod registreringen enten afslås ansøgningen om registrering af varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det nævnte varemærke er ansøgt, eller også forkastes indsigelsen.

57 Under disse omstændigheder kan appellanterne ikke hævde, at sagen om indsigelse over for registreringen tilsigtede at fastlægge Carolus C.'s ansvar i forbindelse med krænkelsen af deres enerettigheder til deres ældre EU-varemærker.

58 Hvad for det andet angår søgsmålet om krænkelse, som indledes for en national ret, der handler som EU-varemærkedomsstol, tilsigter indehaveren af det ældre EU-varemærke inden for rammerne af et sådant søgsmål, at denne ret forbyder brugen af et tegn, der skaber en risiko for forveksling med tegnet for det ældre EU-varemærke. Indehaveren af EU-varemærket søger således, at krænkeren ifalder ansvar for tilsidesættelsen af indehaverens enerettigheder.

59 I det foreliggende tilfælde har appellanterne med dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 opnået, at Benelux-varemærket ENGLISH PINK er blevet annulleret, og at det er blevet forbudt at gøre brug af dette tegn i Den Europæiske Union.

60 Selv om det er rigtigt, at Retten bl.a. i den appellerede doms præmis 10 og 65 med urette har beskrevet dette forbud som et forbud mod at gøre brug af Benelux-varemærket ENGLISH PINK på Unionens område, rejser denne unøjagtighed ikke tvivl om konklusionen i nærværende doms præmis 54, hvorefter de respektive sagsgenstande i de sager, der er blevet efterprøvet af Tribunal de commerce de Bruxelles og af EUIPO, ikke er identiske, og den nævnte unøjagtighed kan følgelig ikke medføre, at den appellerede dom skal ophæves.

61 Det skal i øvrigt bemærkes, at Domstolen allerede, selv om det var i en anden faktuel kontekst, har sondret mellem sagsgenstanden for søgsmål om varemærkekrænkelse, om ugyldighed og på området for registrering, der følger af forordning nr. 207/2009, således, at indehaveren af et ældre EU-varemærkes mulighed for at anlægge en sag om krænkelse mod indehaveren af et yngre EU-varemærke hverken bevirker, at indlevering af en ugyldighedsbegæring til EUIPO eller de forudgående kontrolmekanismer, der er til rådighed i forbindelse med registreringsproceduren for EU-varemærker, bliver meningsløse (jf. i denne retning dom af 21.2.2013, Fédération Cynologique Internationale, C-561/11, EU:C:2013:91, præmis 48).

62 Henset til EUIPO's instansers enekompetence til at godkende eller afslå registreringen af et EU-varemærke, der er nævnt i nærværende doms præmis 50, har enhver sag for EUIPO vedrørende registreringen af et EU-varemærke eller indsigelsen over for denne registrering nemlig nødvendigvis en sagsgenstand, der adskiller sig fra enhver sag for en national ret, selv når den nævnte ret handler som EU-varemærkedomstol.

63 Det skal således konstateres, at sagerne for Tribunal de commerce de Bruxelles og for EUIPO havde forskellige sagsgenstande, og at Retten følgelig ikke har begået en retlig fejl ved at konstatere dette. Eftersom betingelserne om, at parterne, sagsgenstanden og grundlaget skal være de samme, er kumulative, er en sådan konstatering tilstrækkelig til at konkludere, at dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 ikke har retskraft i forhold til den omtvistede afgørelse.

64 Retten kunne således uden at begå en retlig fejl udtale, at princippet om retskraft ikke havde til konsekvens, at Fjerde Appelkammer ved EUIPO var bundet af dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012.

65 Det følger heraf, at det første og det andet anbringende må forkastes som ugrundede.

Det tredje anbringende

66 Med det tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 65, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, idet den nægtede at omgøre den omtvistede afgørelse. Appellanterne er af den opfattelse, at både Fjerde Appelkammer ved EUIPO og Retten var forpligtet til at træffe afgørelse i samme retning som dommen fra Tribunal de commerce de Bruxelles af 28. juni 2012 i medfør af det generelle princip om retskraft og de generelle principper retssikkerhedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik, og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

67 Som Retten har anført i den appellerede doms præmis 56, bevirker den beføjelse til at omgøre en afgørelse, som er tillagt Retten, ikke, at denne tillægges en beføjelse til at sætte sin egen bedømmelse i stedet for EUIPO's appelkammers bedømmelse og så meget desto mindre at foretage bedømmelse af et forhold, som et sådant kammer endnu ikke har taget stilling til (dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 72).

68 Som appellanterne har anerkendt i appellen, afhænger spørgsmålet om, hvorvidt det tredje anbringende kan tages til følge, således af, om der er grundlag for den holdning, som appellanterne har indtaget, hvorefter Fjerde Appelkammer ved EUIPO var forpligtet til at træffe afgørelse i samme retning som Tribunal de commerce de Bruxelles. Det følger imidlertid af den omstændighed, at det første og det andet anbringende er blevet forkastet, at dette ikke var tilfældet.

69 Det tredje anbringende må følgelig forkastes som ugrundet.

70 Det følger af de ovenstående betragtninger, at appellen må forkastes i sin helhed, eftersom ingen af anbringenderne er blevet taget til følge.

Sagens omkostninger

71 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostninger, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

72 Da EUIPO har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da appellanterne har tabt sagen, bør de pålægges at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Apple and Pear Australia og Star Fruits Diffusion betaler sagens omkostninger.

Underskrifter